

DAHL

ARNE

KORISŤ

PREDO MNOU NEUTEČIEŠ...



DAHL ARNE

KORISŤ

DAHL ARNE KORISŤ

Vydala Grada Slovakia, s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 46. publikáciu

Z anglického prekladu *Hunted*, ktorý preložil Neil Smith zo švédskeho originálu *Inland*, vydaného vydavateľstvom Harvill Secker, značkou Vintage, v roku 2017,

preložil do slovenčiny Michal Zidor.

Jazyková redakcia Anetta Letková

Dizajn obálky Miroslav Šokčič

Návrh a spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová

Grafická úprava a sazba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2020

Počet strán 392

Tlač D.R.J. Tiskárna Resl, s.r.o.

Copyright © Arne Dahl, 2017

Cover © Miroslav Šokčič

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Slovak edition © Grada Slovakia, s.r.o., 2020

Translation © Michal Zidor, 2020

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-102-8 (ePub)

ISBN 978-80-8090-101-1 (pdf)

ISBN 978-80-8090-100-4 (print)



1

Superintendentke Desiré Rosenkvistovej

Prvýkrát som ten zvuk počula pred dvoma mesiacmi. Ťažko sa opisuje. Akoby bol niekto uväznený v stene. Zvuk nevychádza zvnútra domu, lenže ani zvonku, a určite nemôže byť ľudský. Teraz, keď som mala čas nad tým popremýšľať, mi pripadá skutočne urážlivé, čo o tom povedali tí mladí uniformovaní policajti, keď tu boli minulý týždeň. Vtedy som ani nevedela, čo sú to červotoče.

Dnes už áno.

Larvy červotočov žijú hlboko v suchom borovicovom dreve niekedy až desať rokov, potom sa zakuklia a vyliahnu. Zanechajú za sebou drevo plné dierok, hoci zvonku vyzerá dokonale neporušené. Lariev červotočov sa dá zbaviť jedine tým, že sa spáli napadnuté drevo a celá budova sa vydymí toxickým plynom.

Zrejme je možné počuť, ako sa prežierajú kontaminovaným drevom. Nie sú ani vnútri, ani vonku, ale ukryté v temnote.

To však nie je to, čo počujem. Ibaže by som mala svojho súkromného podlého červotoča. Naozaj mám pocit, že po mne niekto ide.

Žijem na veľmi izolovanom mieste. Nikto sa tu neobjaví spontánne, žiadni zatúlaní turisti, realitní makléri skúšajúci šťastie, nijakí manažéri predstierajúci, že pri hrdinských výkonoch oddychujú. Je tu však veľa zvierat, a tak je pochopiteľné, že mi najprv napadlo, či sa cez môj plot nedostal sob alebo dokonca los, ktorý sa hrabe v mojich starostlivo pestovaných trvákách. Záhony však zostali neporušené a plot nevykazoval žiadne známky poškodenia. Viem, že soby a losy sa cez plot nedostanú: je to jeden z hlavných dôvodov, prečo som si ho nechala postaviť.

Ak teda tie zvuky vydávalo niečo živé, musel to byť človek. Pretože aj ľudské bytosti môžu byť neľudské. Nie je nemiestne zamyslieť sa nad tým, či práve my, jeden z miliónov živočíšnych druhov na tejto planéte, nie sme svetoví rekordéri v neľudskosti. Pritom by sme mali stelesňovať ľudskosť.

Okrem toho si vedci stále myslia, že sa nám zatiaľ podarilo objaviť nanajvýš polovicu všetkých druhov na planéte.

Zdá sa teda, že očividne ide o človeka, ktorý ma sleduje. Nevie si predstaviť, aký iný dôvod by mohol mať – predpokladám, že ide o muža – na potulovanie sa po tejto náhornej plošine. Napadol sneh, a tak stále skúmam jeho povrch. Nenašla som však žiadne známky života okrem tých, ktoré som zanechala sama. Napriek tomu viem, že sa to deje – deje sa to celý čas.

Nieko tu sledí.

Som v temnote.

V devätnástom storočí, keď ženy bojovali za slobodu a rovnosť, boli zatvárané do väzenia a považovali ich za hysterky. Bohužiaľ, zdá sa, že odvtedy sme sa príliš neposunuli. Viem, že ma polícia považuje za hysterku. Robili ste to vždy, hoci dnes to označujete nálepkami „konšpiračná teoretička“ alebo „agitátorka“, a bezpochyby viete na to aplikovať nejakú šikovnú neuropsychologickú

diagnózu. Nuž, prajem vám veľa šťastia, to je jediné, čo k tomu môžem povedať. Dúfam, že sa vám všetky tie diagnózy zadrhnú v hrdle, keď budete zízaf na moju dotlčenú mŕtvolu.

Lebo ten muž so mnou určite nemá dobré úmysly.

Naozaj mi je smutno z toho, že mi nikto neverí. Alebo si o mne dokonca myslia, že som blázon. Vybadala som to v tóne hlasu oboch policajtov, keď tu boli. Kým sa vracali k svojmu hliadkovému autu, počula som, ako sa smiali na tých červotočoch. Akoby som nevedela určiť rozdiel medzi zúrivým dospelým mužom a larvou rohatých chrobákov. Akoby som si tie dva zvuky mohla zmýliť.

Skúšala som to už toľkokrát, a stále ma nikto nepočúva. Tá-pem v tme.

Viete tak dobre ako ja, že operácia Gladio skutočne prebehla a že americké tabakové spoločnosti pridávali do cigariet návykové látky. CIA má pištole spôsobujúce zástavu srdca, ktoré nezanechávajú žiadne dôkazy, a scientológovia vykonali operáciu Snehulienka, hoci tomu nikto neveril.

Mnohokrát som poukázala na to, že Victora Gunnarssona videli na Luntmakargatane tesne po tom, čo zavraždili Olofa Palmeho – existujú o tom dôkazy –, a osobne som hovorila s policajtom, ktorý priznal, že dvaja nezávislí svedkovia videli v to júlové popoludnie biele športové auto patriace miestnemu detektívovi zaparkované na ceste pri Kinnekulle pri kaviarni.

Okrem toho som sa naozaj snažila, aby ste si uvedomili, že na noži nájdenom v kanáli v Strömstade sa nikdy neobjavili známky DNA Essama Qasima a že tri roky pred zavraždením Andersa Larssona bola Penny Grundfeltová aktívna na Flashbacku, kde pod menom DeathStar šířila nenávisť. Že o atramentovej škrvne na zadku Lisy Widstrandovej sa dokonca písalo v miestnych novinách, a polícia sa napriek tomu ani len neunúvala zamyslieť nad

tým, či to nemá spojitosť s Karlom Hedblomom. A videla som časť e-mailovej korešpondencie medzi dvojičkami Abubakirovcami, kde sa explicitne spomína munícia Ruger Mini 14, ktorá Sanchezovi odstrelila hlavu.

Lenže vám je to všetko jedno.

Začne vás to zaujímať až vtedy, keď ma zavraždia. Keď zo mňa zostane len mŕtvola.

Áno, tento list píšem na písacom stroji. Počítače som prestala používať, keď som sa dozvedela pravdu o NSA. Len vďaka tomu sa Edwardovi Snowdenovi podarilo zostať v Rusku mimo radaru: nikdy nepoužíva počítače. Práve on mal zažívať vážne abstinénčné príznaky, ale zrejme je to dokonale zvládnuteľné. Na pripojenie na internet používam útlmový článok – samozrejme, krytý –, nikdy však elektronicky nenapíšem ani slovo. Všetko existuje navždy na cloude a môže sa to donekonečna kopírovať a šíriť. Keby napríklad dvojičky Abubakirovci zistili, kde som, ocitla by som sa v extrémne nebezpečnej situácii.

Znova som začula ten zvuk, práve teraz. Bože dobrý!

Najhoršie na písaní tohto listu, kým to počujem, je, že tieto hárky papiera určite vezme so sebou. Pokvapkané mojou krvou. Potom sa ich zbaví bez toho, aby sa nad nimi zamyslel, akoby vôbec neboli dôležité.

V podstate tu sedím a píšem vlastnou krvou.

Vonkajšia stena, dole pri pivnici. Ťahavý zvuk, akoby sa niekto naozaj pohyboval v stene, hlboko v tme. Samozrejme, chápem, že musí byť vonku a kráča po snehu na záhonoch. Iba netuším, čo odo mňa chce.

Žeby sa mi podarilo vypustiť na internet nežiaduce pravdy pred tým, ako som zanevrela na počítače? Je niektorý z vinníkov na slobode a cíti sa ohrozený mojimi činmi? Alebo je to len nejaký

obyčajný, v podstate nezaujímavý sadista, ktorý nemá okrem samotného činu inú motiváciu? Zlodej, vrah alebo niekto, kto ma chce znásilniť – úprimne povedané, je mi jedno, kto z nich to je, iba by som chcela vedieť prečo.

Chcela by som vedieť, prečo zomriem.

Odmietam vstať, odmietam prestať písať. Už padlo šero, dnes znova o niečo skôr, stále však vidím, že nebo zakrývajú oblaky, že za touto temnotou sa ukrýva iná.

Znova ten zvuk. Vychádza však z iného miesta. Rýchly, ťahavý zvuk pri stene. Očividne sa presúva k dverám.

Keby to len boli larvy červotoča.

Nechcem vzhliadnuť od toho, čo píšem. Nemôžem si však pomôcť, mám pocit, že by som mala hľadať cestu von. Sviečka v tme blikoce, už je takmer vypálená. Teraz nepočujem žiaden zvuk, len ťukot písacieho stroja, zvuk, ktorý by za akýchkoľvek iných okolností upokojil moje napnuté nervy.

Tentoraz však nie.

Pretože ten zvuk počujem znova – rýchle šuchotanie, prudký ťahavý zvuk. Nikdy neznel tak blízko. Za celé dva mesiace. Občas ho počuť každý deň, inokedy nastane neznesiteľná niekoľkodňová pauza. A teraz, keď počujem zvuky na schodoch verandy, cítim takmer úľavu: tú neistotu by som už ďalej nezniesla.

Pivnica, ktorú som prestala používať pred niekoľkými rokmi: odvtedy som tam dokonca ani nevkročila. Vo chvíli, keď sa obzriem k dverám pivnice, zovanie miestnosťou ľadový poryv vetra. A vo chvíli, keď malý plamienok sviečky zhasne, začujem...

2

Štvrtok 12. novembra 14.17

Volá sa Berger. Sam Berger.

To bolo jediné, čo vedel. Okrem toho, že sa musel dostať von. Vypadnúť.

Položil ruku na kuchynské okno. Bolo také studené, až mal pocit, že mu pot prilepí vankúšiky prstov o sklo. Keď rýchlo odťahol ruku, na okne zostali také jasné odtlačky, až rozmýšľal, či na ňom neostala jeho koža.

Prvé, čo v okne uvidel, bol jeho odraz. Zdvihol ruku a vystrčil ukazovák a prostredník, čím vytvoril dvojhlavňový revolver.

A zastrelil sa.

Za oknom bolo všetko biele. Dokonale biele.

Svet zakrývala hrubá vrstva snehu. Ležala na poli alebo azda na lúke a zdalo sa, že sa tiahne donekonečna. Až napokon v diaľke zaznamenal pohyb – na samotnom okraji jeho zorného poľa. Keď zaostril, uvedomil si, že tá obdĺžniková vec pohybujúca sa na horizonte je autobus.

Je to miesto, kam sa musí dostať.

Bola tam cesta. Cesta vedúca preč. Preč odtiaľ.

Dvere do jeho izby boli prvý raz odomknuté a jemu sa podarilo vyklízuť nimi v ideálnom momente, v čase poobedňajšieho útlmu. Dostal sa až do kuchyne, kde ešte nikdy predtým nebol – teda aspoň pokiaľ si toho bol vedomý.

Kuchynský personál všetko pripravil na poobedňajšiu kávu, na vozíku stáli termosky a tanier so škorícovým pečivom obaleným lepkavým povlakom. Vedľa vozíka viselo zopár bielych plášťov.

Znova vyzrel oknom, tentoraz zblízka, až mu do tváre udrhel chlad. Zahľadel sa na svoje telo. Pod tým, čo by sa za iných okolností dalo nazvať bežeckými teplákmi, mal bosé nohy. Niekoľkokrát pohýbal prstami. Akoby si samy uvedomovali, že bez topánok sa na cestu nikdy nedostane.

Musel sa však dostať von. Musel vypadnúť. Bol tu už veľmi dlho.

Bol preč pridlho.

Šiel sa pozrieť do komory. Na svoje prekvapenie v protiľahlom rohu zazrel gumáky. Nazul si ich, hoci boli aspoň o tri čísla menšie. Prsty v nich mal pokrčené, mohol však chodiť, možno dokonca aj bežať.

Keď znova vošiel do kuchyne, spoza dverí vedúcich na hlavnú chodbu začul výkriky. Dvere boli zatvorené, bolo však pravdepodobné, že to tak dlho nezostane.

Schmatol všetky tri biele plášte visiace vedľa vozíka a pobehol k druhým dverám. Bolesť v skrčených prstoch zvyšovala jeho ostražitosť.

Navliekol si na seba prvý plášť, potom druhý, no keď si cez prvé dva prehadzoval tretí, zvuky spoza kuchynských dverí zneli už príliš blízko. Potichu zatlačil na kľučku dverí a vyklízol do bočnej chodby. Zavrel za sebou dvere tak ticho, ako vedel, a hneď začul, ako sa

dvere do kuchyne rozrazili. Bežal po tmavej chodbe a súčasne si obliekal tretí plášť. Pre tie malé gumáky vyzeral jeho obyčajne plynulý bežecký štýl ako tackavé šuchotanie nohami blázna.

Obyčajne? Nič také ako „obyčajne“ neexistovalo. A už vôbec nie bežecký štýl. Bolo to, akoby sa prebudil do úplne prázdneho, dokonale bieleho sveta.

Sveta bez ukazovateľov a cieľov.

To, čo sa javilo ako spomienky, bola iba fantómová bolesť jeho duše. Všetko bolo preč, stratené v nenávratne. Akoby jeho mozog vedome vymazal všetky stopy minulosti.

Stále si však spomínal na dvere, dokonca aj na malú štrbinu, cez ktorú do posledného tmavého metra chodby prenikal mrazivý vánok.

Otvoril dvere. Terasa bola veľká, dokonca obrovská, zrejme by sa hodila viac pre kráľovský palác, no niekto odpratol sneh iba na maličkšej ploche za dverami. Pokrývali ju cigaretové ohorky.

Musel tu stáť a fajčiť, ešte keď prebýval v temnote. Určite to tak bolo. Ako inak by sem trafil?

Moment... Neprestal fajčiť?

Za vyčistenou plochou pokrýval terasu sneh v meter vysokej vrstve. Bol odhrnutý vo vrstvách, formujúcich strmé schodíky utlačeného snehu vedúce nahor na snehovú planinu. Okraj terasy bol šesť metrov od neho a on nevedel, ako vysoko stojí nad zemou.

Nad poľom vedúcim k ceste. K ceste vedúcej odtiaľto.

Preč.

Vykročil do hlbokého snehu. Jeho povrch tak zmrzol, že sa cezeň nepreboreli ani neprimerane malé topánky. Teda až na posledné metre, keď sa z úpornej snahy o dosiahnutie zábradlia stal boj o každý krok. Zábradlie dosiahol v rovnakej chvíli, ako za sebou začul zvuky spoza dverí vedúcich na terasu.

Terasa stála nad tým, čo považoval za pole, vo výške prinajmenšom piatich metrov. Sneh tam vyzeral hlbší než na terase, no ak bol rovnako tvrdý, pokojne si mohol zlomiť nohy. Nevidel však žiadnu inú alternatívu.

Bez obzretia prehodil cez zábradlie jednu nohu, potom druhú. Tri vrstvy plášťov sa okolo neho zatrepotali ako bizarné biele krídla. Viali znepokojivo dlho.

Narazil na sneh a zaboril sa doň. Áno, zaboril sa a meter hlboký sneh utlmil jeho pád. Zvalil sa dopredu a spravil kotrmelec do bieleho povlaku. Nabralo sa mu do úst toľko snehu, až nevedel dýchať.

Trvalo to tak dlho, že začal panikáriť. Panika mu lomcovala celým telom. Napriek tomu sa však postavil a tentoraz ho nohy poslúchli. Vyplŕal sneh, vyfúkol ho z nosa, vykašľal ho a potom sa mu podarilo rozbehnúť sa cez pole. Smerom k ceste. Jeho progres bol bolestivo pomalý. Akoby bežal cez pohyblivý piesok.

Asi po desiatich metroch sa obzrel ponad plece. Dvaja zavalití muži stáli za zábradlím terasy a hľadeli naňho. Potom zmizli.

Berger kráčal ďalej. Sneh bol kompaktný a zároveň porézny, ľahko sa po ňom pohybovalo horizontálne, ťažko vertikálne. Bol to boj s elementmi. A napriek trom vrstvám lekárskeho plášťov mu bolo šialene chladno.

Začalo snežiť. Z tmavnúcej oblohy sa naňho znášali veľké vločky. Keď okrem vlastného prerývaného dýchania začul ďalší zvuk, slnko už zašlo za obzor. Zastal a obrátil tvár k oblohe, dovolil vločkám, aby mu pokrývali tvár ako masku, zadržal dych a započúval sa.

Poriadne sa započúval.

Za slabého svetla rozpoznával v diaľke akýsi zvuk pohybu. Po chvíli dokonca zazrel tvar. Cez bielu krajinu sa sunula obdĺžniková vec. Mierila priamo k nemu.

Znova sa dal do pohybu, spravil však príliš dlhý krok a hneď nato sa takmer prevalil dopredu, zamával rukami, lenže neodhadol to a nakoniec sa zvalil na chrbát s nohami zaborenými do snehu. Nevedel vstať a vločky mu padali do očí, až začali sliziť.

Naozaj sa nevedel postaviť.

Musel načrieť hlboko do seba, aby objavil planúce jadro vôle, tajnú zásobáreň energie. Jadro stlačenej, zúrivej sily. S revom sa postavil, plášte okolo neho zatrepotali ako krídla a sneh sa rozprášil všetkými smermi. Bol padlým, no zmŕtvychvstalým snežným anjelom.

Ďalej sa boril snehom. Autobus sa približoval, boky mal úplne pokryté snehom, viditeľné boli len fragmenty okien. Šofér zapol diaľkové svetlá a z obdĺžnika vyrazili kužele svetla. Burácanie dieselového motora znelo čoraz hlasnejšie.

Nezvyčajný zvuk slobody.

Už videl cestu, kľukatila sa a takmer strácala uprostred bieleho sveta. Bežal – zrazu skutočne mohol bežať –, sneh mu naraz nebránil v pohybe. Videl, ako sa autobus blíži. K okraju cesty chýbalo už len desať metrov. Padol na kolená, opäť vstal. Autobus bol už blízko. Zdvihol ruky a zúrivo zamával. Nebolo možné, aby šofér prehliadol tú okrídlenú bytosť obklopenú aurou sypkého snehu.

Mávajúc utekal ďalej, dosiahol okraj cesty, nazbieral v sebe zvyšok síl a preskočil priekopu. Autobus prichádzal, na moment sa zdalo, že si ho šofér všimol.

Lenže nespomalil.

Autobus nespomaľoval.

Natiahol ruku k snehom pokrytej karosérii autobusu s prstami skrčenými do pazúrov, akoby mohol zastaviť niekoľkotonové vozidlo len silou vôle. Autobus okolo neho preletel bez toho, aby čo i len trochu zmenil rýchlosť. Keď mierne zahol do zákruty,

Berger zbadal päť jasných, no nepravidelných čiar na boku karosérie tvorených jeho prstami a palcom.

Cível na svoju premrznutú pravú ruku a krvácajúce prsty, necítil však nič. Vôbec nič. Klesol na kolená. Nemal síl ani na to, aby zareval.

Kým autobus mizol v diaľke, zanechával za sebou nepreniknuteľný oblak – Berger sa zrazu ocitol uprostred snehovej búrky. Pomaly sa rozptyľovala.

Z opačnej strany snežného oparu sa pomaly vynáral akýsi tvar. Bol v pohybe a zrejme mieril k nemu. Objavili sa dve bytosti, dvaja zavalití muži. Jeden z nich stále mával na autobus, aby pokračoval v ceste, akoby sa zastavil v čase.

Druhý muž prešiel cez cestu, zahnal sa a vrazil mu päťou rovno do tváre. Berger si bol istý, že keď dostal ranu, už vtedy bol v bezvedomí.

Posledné, čo počul, boli snehové vločky strnulo padajúce do priestoru.

3

Štvrtok 12. novembra 17.48

Všetko bolo biele. Nič sa tu nedialo, nič sa nedalo vidieť.

Až keď sa mu rozšírilo zorné pole, preťali bielobu lúče dvoch fluorescenčných svetiel. Jedno z nich slabo, no rýchlo blikotalo, šírilo po bielom strope nervózne pulzujúcu žiaru.

Spoznával ju. Už ju videl. Napriek tomu ju však len ťažko mohol nazvať spomienkou.

Prvá vedomá myšlienka: aké zvláštne je byť taký prázdny, taký zbavený všetkého. Iba telo. Bolo v tom niečo groteskne slobodné. Oslobodenie sa od minulosti.

Objavil sa však aj iný, úplne odlišný pocit. Akoby sa v jeho mozgu po troške otvárali jedny dvere za druhými. Akoby si prvý raz *skutočne* chcel spomenúť.

Autoritatívny mužský hlas vravel: „Vážne podchladený, ale žiadne omrzliny.“

Sklonil pohľad, ktorý doteraz upieral na strop. Muž v bielom plášti, ktorý mal aj dosť bielych vlasov, mu omotal pravú ruku

obväzom a upevnil ho niekoľkými pruhmi leukoplastu. Potom jeho pohľad opätoval.

Chlapík mu dlho hľadel do očí, zamyslene si ich prezeral a nakoniec povedal: „Som doktor Stenbom. Spoznávaš ma, Sam?“

Sam potriasol hlavou. Muža v bielom plášti nespoznával. Niečo mu však vravelo, že by mal.

„Nuž, aspoň tvoje ruky sú zrejme v poriadku,“ pokračoval Dr. Stenbom a položil si ich do lona – nečakane nežne.

„Obväz nemá nič spoločné s chladom – máš veľmi poškodené vankúšiky prstov, keďže si chcel poškriabať karosériu autobusu. Každý prst sme obviazali zvlášť. Autobus šiel v tom čase rýchlou zhruba osemdesiat kilometrov za hodinu, čo vysvetľuje povahu zranení. Približne za týždeň by sa to však malo zahojiť. Pamätáš si, ako si sa snažil zastaviť autobus, Sam?“

Na vlastné prekvapenie prikývol. Naozaj sa na to pamätal. Spomínal si na celý ten bláznivý výčin. Pamätal sa na kuchyňu, fajčiareň, terasu, pole. Na to, ako mal plné ústa snehu. Spomínal si na autobus aj na dvoch veľkých mužov.

„Jednej veci však naozaj nerozumiem,“ pokračoval Dr. Stenbom, „a tou sú zranenia na tvojej tvári.“

Lenže ja áno, pomyslel si a pousmial sa. Sám pre seba. Tvár sa mu stiahla zvláštnym spôsobom. Položil si ľavú ruku na líce – zdalo sa, že má celú hlavu omotanú obväzmi.

„Spomínaš si, ako si si poranil tvár?“ opýtal sa lekár.

Sam potriasol hlavou.

Dr. Stenbom pomaly, trochu ostražito prikývol.

„Mal som pocit, že som v твоjich očiach práve zazrel nový záblesk vnímania, Sam, ale zdá sa, že pamäť ti stále neslúži. Vieš, aký je deň v týždni?“

Sam potriasol hlavou. Nebol si istý ani tým, či pozná názvy všetkých dní v týždni. Bolo ich sedem, však?

„Pondelok,“ povedal.

„Nie celkom,“ odvetil Dr. Stenbom a zamračil sa.

„Utorok,“ pokračoval. „Streda, štvrtok, piatok, nedeľa.“

„Zabudol si na sobotu, Sam.“

Berger sa opäť zadíval na strop. Vynechal sobotu. Nevie napočítať ani do sedem.

„Máš otras mozgu, Sam,“ oznámil Dr. Stenbom. „Príčinou by mohlo byť to, nie tvoj... súčasný stav. Vieš mi povedať svoje meno?“

„Sam Berger,“ odvetil.

„Dobre. A pamätáš si, ako si sa sem dostal?“

V jeho tele sa objavil nejasný pohyb, niekde v spodnej časti vzadu na krku, nie v jeho hlave. V kostnej dreni? Uvidel obraz: veľké vločky dopadajúce na čelné sklo, krátky odraz niečej hlavy na tom istom skle. Potom sa znova stratil.

Zavrtel hlavou. Dr. Stenbom prikývol.

„Spomínaš si na svoj pokus o útek?“

Sam prikývol. „Samozrejme, že som sa pokúsil utiecť,“ povedal. „Nemám ani poňatia, kde som, dočerta. Na severnom póle?“

Dr. Stenbom sa zasmial, no hneď sa opäť zatváril vážne.

„Pamätáš si, kto ťa sem priviedol?“

Opäť nejasné spomienky, nekompletné obrazy, ako roztrhané fotografie. Zavrtel hlavou.

„Spomínaš si, či to bol muž alebo žena?“

„Žena,“ odvetil na vlastné prekvapenie ihneď.

„Dobre, Sam. Ako vyzerala?“

„Blondína.“

„Máme záznamy bezpečnostných kamier z hlavného vchodu,“ povedal Dr. Stenbom. „A máš pravdu – bola to blondína. No

nechala ťa vonku v snehu. Museli sme ísť von a dovliecť ťa dnu, Sam. Kto bola tá žena?“

Sam pocítil, ako žmurká. Pri každom zažmurkaní mal pocit, že sa obväz natáhuje čoraz viac. Naozaj mal celú hlavu omotanú obväzmi?

„Neviem,“ priznal.

„Ani my!“ zvolal Dr. Stenbom s rozťahnutými rukami. „A nemáme ani mená tvojich príbuzných, ktorých by sme mohli kontaktovať teraz, keď sa začínaš cítiť lepšie.“

„Začínam sa cítiť lepšie?“ začudoval sa Berger.

„Myslím, že sa to dá tak povedať.“ Dr. Stenbom sa usmial a postavil sa. „Pomaly sa niekde dostávame, Sam.“

„Nemám poňatia, kde to *niekde* je.“

„Skúsme robiť malé, pomalé kroky. Ak nevieš, kde to niekde je, asi sa tam nemusíme ponáhľať.“

„Čo robíš teraz?“

„Vraciam na miesto infúziu, ktorú používame posledné dva týždne. Rovnakú dávku. Môžeme ju začať veľmi pozvoľna znižovať.“

„Čo je to?“

„Hlavne výživné látky,“ vysvetľoval Dr. Stenbom. „Nebol si v stave prijímať živiny iným spôsobom, Sam. Je to však aj sedatívum. Predtým si ho určite potreboval a potrebuješ ho rovnako aj teraz, keď si pomaly začínaš uvedomovať realitu.“

Berger sa pozrel na pruhy obväzu pokrývajúce jeho ľavé predlaktie. Všimol si v nich žltú kanylu. Lekár do nej vsunul trubičku vychádzajúcu z infúzie visiacej nad jeho hlavou. Potom sa postavil s rukami vbok a hľadel na svojho pacienta. So zamračeným čelom skonštatoval: „Pokúsil si sa utiecť, Sam. Keby ťa zamestnanci nenašli, v tom chlade by si prišiel o život. Za normálnych okolností by sme ťa teraz pre tvoje vlastné dobro pripútali o lôžko. Rozhodol som